

POSTANOWIENIE Z DNIA 14 GRUDNIA 2000 R.

(WZ 48/2000)

Obrońca wyznaczony z urzędu do obrony konkretnego oskarżonego w konkretnej sprawie (art. 81 k.p.k.), nie ma uprawnienia do obrony tegoż oskarżonego w innej sprawie.

Przewodniczący : Sędzia SN płk J. Medyk

Sędziowie SN : płk M. Buliński, ppłk J. Dołhy (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie Bogdana T., oskarżonego o popełnienie przestępstw określonych w art. 338 § 1 i 2 k.k., po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2000 r. zażalenia adw. Grzegorza Włodzimierza K. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 listopada 2000 r., mocą którego pozostawiono bez rozpoznania wnioski tegoż adwokata o wznowienie postępowania

u t r z y m a ł w m o c y zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. z dnia 12 stycznia 2000 r. Bogdan T. skazany został za popełnienie przestępstw określonych w art. 338 § 1 k.k. i w art. 338 § 2 k.k. na karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 2 lat. W postępowaniu tym oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu adw. Marka Cz.

W sierpniu 2000 r. toczyła się przed Wojskowym Sądem Garnizonowym w L. kolejna sprawa przeciwko Bogdanowi T. Zarządzeniem Prezesa Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. obrońcą z urzędu w tym postępowaniu wyznaczony został adw. Grzegorz Włodzimierz K.

W dniu 6 października 2000 r. do Wojskowego Sądu Okręgowego w W. wpłynął – za pośrednictwem Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. wniosek adw. Grzegorza Włodzimierza K. o wznowienie postępowania karnego w

pierwszej sprawie Bogdana T., zakończonej prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. z dnia 12 stycznia 2000 r.

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2000 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. pozostawił bez rozpoznania powyższy wniosek o wznowienie postępowania, uznając, że autor tego wniosku nie jest osobą uprawnioną do jego złożenia, bowiem nie został ustanowiony obrońcą przez skazanego, ani też nie został wyznaczony obrońcą z urzędu przez prezesa sądu do dokonania tej czynności procesowej.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł adw. Grzegorz Włodzimierz K., zarzucając „ obrazę przepisów postępowania przez bezpodstawne uznanie, że wniosek o wznowienie postępowania został wniesiony przez osobę nieuprawnioną ” i wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej w pisemnym stanowisku wniósł o nieuwzględnienie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje :

Zażalenie nie jest zasadne.

Źródłem powstania formalnego stosunku obrończego może być w szczególności wyznaczenie adwokata przez sąd w wypadku obrony obligatoryjnej (art. 79 § 1 i 2, art. 80, art. 671 § 1 k.p.k.), obrony z urzędu (art. 78 § 1 k.p.k.) lub w związku z sytuacją, do której ustawa odnosi tzw. przymus adwokacki (np. art. 545 § 2 k.p.k.). Wyznaczenie obrońcy z urzędu – jeżeli nie zawiera ograniczeń – odnosi się do całego postępowania w sprawie, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia (art. 84 § 1 k.p.k.).

Nie ulega zatem wątpliwości, że tak ustawowo określony zakres upoważnienia do obrony z urzędu odnosi się do konkretnej sprawy konkretnego oskarżonego. Zakres ten określa zarządzenie prezesa sądu właściwego do

rozpoznania sprawy o wyznaczeniu oskarżonemu obrońcy z urzędu (art. 81 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie wyznaczenie przez prezesa sądu adw. Grzegorza Włodzimierza K. jako obrońcy z urzędu oskarżonego Bogdana T. upoważniało obrońcę do podejmowania czynności procesowych tylko w tej sprawie.

Obrońca z urzędu, bez odrębnego jego wyznaczenia do konkretnej sprawy, pozbawiony jest legitymizacji w postępowaniu o wznowienie postępowania w innej sprawie.

Zasadnie zatem Wojskowy Sąd Okręgowy w W. pozostawił bez rozpoznania wnioszek o wznowienie postępowania złożony przez adw. Grzegorza Włodzimierza K. do Wojskowego Sądu Garnizonowego w L.

Z powyższych względów zaskarżone postanowienie utrzymano w mocy.